

Willa

Afspeellijst: 'Hurricane' – Bridgit Mendler

Mensen zeggen vaak dat ik een opvliegend karakter heb.

Ik word liever 'hartstochtelijk' genoemd. Een lastig woord voor een voetbalster, ik weet het, maar als je zoveel zomers als ik in een boekhandel hebt gewerkt, breid je vanzelf je woordenschat uit.

Hartstochtelijk: 'Gekarakteriseerd door sterke, onstuimige of tegenstrijdige gevoelens.'

Leuk of niet, dat ben ik tot in de puntjes. Willa Rose Sutter.

Heb ik een kort lontje? Tuurlijk. Reageer ik nogal eens overdreven? Soms. Af en toe kan ik best een toontje lager zingen, maar ik weiger om de storm in mij af te zwakken. Mijn hartstocht is namelijk tegelijkertijd mijn kracht. Ik ben competitief. En dát is een goede trek om te hebben. Ik wil graag professioneel voetbalster worden, de beste van de wereld. Om de beste te worden moet je talent hebben, maar vooral ook gemotiveerd zijn. Je moet het meer willen dan wie ook. Dat is hoe je je dromen laat uitkomen.

Dus, ja, soms kan ik nogal fel zijn. Ik ben onstuimig, ik werk hard en win graag. Ik neem nooit genoeg met minder. Niets houdt me van mijn doel af.

Dat is waarom ik snel mijn zaakjes op orde moet krijgen, anders is er straks wél iets wat me van mijn doel afhoudt. Dankzij het vak bedrijfswiskunde en mijn verschrikkelijke professor is het

namelijk niet zeker of ik volgende week wel de wedstrijd tegen onze grootste rivaal kan spelen.

Ik ben te laat voor de les en doe mijn best om niet te strompelen, ondanks mijn spierpijn na de zware training. Terwijl ik haastig de helling van de collegezaal af loop, kost het me flink wat moeite om niet ‘Au-au-au!’ te roepen bij elke stap.

Het lokaal zit vol, er zijn nog maar een paar plekken vrij op de eerste rij.

Ik kreun. Geweldig. Ik ben te laat en mag dat ook nog eens aan iedereen duidelijk maken door vooraan plaats te nemen. Ik ga zo stilletjes als ik kan – met spieren die schreeuwen om een warm bad en pijnstilling – op een lege stoel zitten en haal mijn collegeblok tevoorschijn.

Professor MacCormack is nog steeds vergelijkingen op het bord aan het schrijven. Misschien is het hem niet opgevallen dat ik te laat ben.

‘Mevrouw Sutter.’ Hij laat het krijtje vallen en draait zich om terwijl hij zijn handen afveegt. ‘Wat fijn dat u er ook bent.’

Shit.

‘Sorry, professor.’

‘Laat Ryder je maar bijpraten.’ Mijn verontschuldiging compleet negerend draait MacCormack zich weer naar het bord en wijst met zijn duim over zijn schouder. ‘Hij heeft mijn aantekeningen.’

Mijn mond valt open. Ik heb Mac dit semester al drie keer om zijn aantekeningen gevraagd toen ik colleges moest missen vanwege mijn wedstrijden. Hij haalde toen steeds zijn schouders op en zei dat ik maar ‘de juiste prioriteiten moest stellen’. En die Ryder krijgt ze gewoon?

Dat opvliegende karakter van me zorgt ervoor dat mijn wangen rood worden en de puntjes van mijn oren warm. Als er vlammen uit mijn hoofd konden schieten, dan zou dat nu zeker gebeuren.

Ik draai me de kant op die Mac aanwees, benieuwd naar de jongen aan wie de professor zijn aantekeningen toevertrouwt terwijl ik moet zwoegen om bij te blijven zonder enige hulp. En die hulp heb ik echt nodig. Ik sta nog net een voldoende, maar het zal niet

lang meer duren voordat het een onvoldoende wordt, tenzij God me een handje besluit te helpen bij de aankomende tentamens.

Woede voel ik altijd in mijn hele lichaam, en nu dus ook. Mijn ademhaling wordt sneller en ik krijg een rood hoofd. Mijn hart gaat tekeer als een drumstel. Ik ben rázend. En met die woede in mijn lichaam laat ik mijn blik vallen op de lieveling van de klas. Ryder, de Bewaarder der Aantekeningen.

Hij draagt zijn pet laag op zijn hoofd en hij heeft wild donkerblond haar. Een onverzorgd baardje dat niet heel lang is, maar toch flink wat van zijn gezicht bedekt, zodat ik geen idee heb hoe hij er echt uitziet (niet dat het me iets kan schelen). Hij houdt zijn blik op de aantekeningen gericht en zijn ogen bewegen van links naar rechts, dus die kan ik ook al niet goed zien. Hij heeft een lange neus, vervelend genoeg een perfect gevormde, die hij afwezig ophaalt, alsof hij geen idee heeft dat ik naar hem kijk en dat hij die aantekeningen met mij moet delen. De aantekeningen die ik had kunnen gebruiken om de laatste twee toetsen en onze eerste schrijfofdracht te halen.

Mijn blik gaat weer naar MacCormack, die het lef heeft om naar me te grijnzen over zijn schouder. Ik sluit mijn ogen en dwing mezelf om tot rust te komen, wat normaal gesproken onmogelijk is. Maar het is dat óf mijn professor tackelen.

Focus je, Willa.

Ik moet dit vak halen om te mogen blijven voetballen. En ik moet elke wedstrijd mee kunnen spelen zodat mijn team succesvol wordt, maar ook omdat er volgens de wet van Murphy altijd net talentscouts komen kijken bij de wedstrijd die je toevallig mist. Of eigenlijk houdt die wet in dat als er iets mis kan gaan op een ongelegen moment, dat ook inderdaad gebeurt. Dat met die talentscouts is mijn persoonlijke versie ervan.

Het punt is dat ik de aantekeningen nodig heb, en om ze te krijgen moet ik mijn trots inslikken en deze lul die mij negeert er nadrukkelijk om vragen. Ik schraap mijn keel. Luid.

Ryder haalt weer zijn neus op en slaat de bladzijde om, waarna hij even opkijkt om de vergelijkingen op het bord te lezen. Maar

draait hij zijn hoofd vervolgens naar me toe? Laat hij merken dat hij me heeft gehoord? Zegt hij: 'Hé, wat kan ik voor je doen?'

Natuurlijk niet.

MacCormack praat verder. Zijn aantekeningen staan zowel op het bord als op het projectiescherm, waar ook zijn verhaal wordt ondertiteld in een groot en duidelijk leesbaar lettertype. De volgende dia verschijnt net voordat ik alles goed heb kunnen opschrijven. Ik word steeds kwader. Het is alsof Mac wil dat ik voor dit vak zak.

Ik haal diep adem en fluister tegen Ryder: 'Sorry?'

Ryder knippert met zijn ogen en fronst. Ik hoop even dat hij me heeft gehoord en me nu eindelijk gaat aankijken, maar in plaats daarvan bladert hij terug en maakt hij ergens een aantekening.

Even sta ik perplex, maar dan draai ik me langzaam weer naar het bord, terwijl mijn lichaam trilt van woede. Mijn vingers grijpen mijn pen stevig vast en ik sla mijn collegeblok zo ruw open dat ik er bijna de kaft losscheur. Ik voel de aandrang om te schreeuwen, maar het lijkt erop dat ik niks aan deze situatie kan veranderen. Ik bijt dus maar op mijn tong en begin snel te schrijven.

Twintig minuten later laat MacCormack zijn krijtje vallen en draait hij zich om naar de klas. In een waas van woede hoor ik hoe hij vragen stelt aan de leerlingen. Een paar steken hun hand op en geven antwoord, waarschijnlijk omdat ze de les hebben gevolgd en niet zoals ik twee levens leiden. Sporter en student, jonge vrouw en dochter.

Zij hebben speelruimte, ik niet. Ik móét gewoon uitstekend zijn, en het probleem is dat de druk die ik voel er juist voor zorgt dat ik steken laat vallen. Behalve dan als het aankomt op voetbal. Nooit van mijn leven laat ik dat verslonzen. De rest gaat niet bepaald geweldig. Ik ben een slechte vriendin, een afwezige dochter, een matige student. En als deze professor het me niet zo moeilijk maakte, zou ik misschien één van die problemen kunnen wegstrepen.

MacCormack voelt vast mijn ogen in zijn rug branden, want nadat hij het laatste antwoord heeft aangehoord, draait hij zich mijn kant op en kijkt me grijnzend aan.

‘Professor MacCormack,’ zeg ik met op elkaar geklemde kaken.

‘Ja, mevrouw Sutter?’

‘Is dit een grap of zo?’

‘Het spijt me, maar nee. Dat is niet de juiste formule om rente op rente te berekenen.’ Hij richt zich weer tot de rest van de klas, en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht die ik nog nooit heb mogen ontvangen. ‘Jullie kunnen gaan!’

Ik blijf zitten, opnieuw verbijsterd over het feit dat mijn leraar me gewoon negeert. En de kers op de taart is dat Ryder nu opstaat van zijn stoel, de felbegeerde aantekeningen in een versleten leren tas stopt en die over zijn schouder slaat. Terwijl hij het gespje vastmaakt, kijkt hij eindelijk mijn kant op. Zijn ogen worden groot en zijn blik gaat vlug over mijn lichaam.

Ryder heeft diepgroene ogen en shit, dat is mijn favoriete kleur, precies het groen van een perfect voetbalveld. Veel meer merk ik niet op, aangezien ik redelijk verblind begin te raken door mijn haat. Als zijn blik van mijn sneakers en joggingbroek weer naar mijn gezicht gaat, knijpt hij zijn ogen samen bij het zien van mijn ongetwijfeld angstaanjagende uitdrukking. Ik weet haast wel zeker dat ik er moordlustig uitzie.

Nú ziet hij me pas staan? Nadat hij me zo lang heeft genegeerd?

Hij recht zijn schouders en het enige wat ik kan denken is: wauw, hij is niet alleen een klootzak, maar ook nog eens een lange klootzak.

Ik schiet omhoog uit mijn stoel, gris mijn collegeblok van het bureau en duw mijn pen in de gigantische messy bun op mijn hoofd, waarna ik hem een dodelijke blik toewerp. Ryders irritant perfect groene ogen worden nog groter als ik een stap naar hem toe zet.

We staren elkaar lang aan. Ryder knijpt zijn ogen samen en ik doe hetzelfde. De mijne beginnen al snel te tranen en smeken me om te knippen. Dat weiger ik.

Heel langzaam beweegt een van zijn mondhoeken omhoog. Hij grijnst naar me. Lul.

En op dat moment valt mijn blik op zijn mond, die verborgen

zit onder al dat stomme gezichtshaar. Ik knipper.

Shit. Ik haat het om te verliezen. Ik háát het.

Ik wil net mijn mond opendoen en vragen wat er zo grappig is als Ryder zich snel omdraait en via de helling de zaal uit beent. Ik sta te trillen van woede om die luhannes met zijn vreemde schampere gedrag tot de zaal vrijwel leeg is.

‘Kijk niet zo sip, mevrouw Sutter.’ MacCormack doet de lichten uit, waardoor de hal ineens in het donker is gehuld, op het zwakke ochtendzonnetje na dat door de ramen schijnt.

‘Dat gaat een beetje moeilijk als ik op het punt sta om te zakken voor dit vak en dat kan ik me niet veroorloven, professor.’

Heel even verdwijnt zijn lach, maar hij is direct weer terug. ‘Je komt er wel achter hoe je het moet oplossen. Fijne dag verder.’

Als de deur dichtvalt en ik alleen ben, plof ik weer neer op mijn stoel in de stilte van de collegezaal.

‘Liep hij echt gewoon weg?’ Rooney, mijn teamgenoot en kamergenoot, staart me vol ongeloof aan.

‘Ja.’

Ik zou nog een hoop andere dingen willen zeggen, maar ik ben te boos en buiten adem. We doen technische oefeningen en ook al ben ik in mijn leven nog nooit zo fit geweest, als we met de loopladder aan de slag gaan, ben ik na een tijdje altijd bekaf.

‘Wauw.’ Rooney is niet eens een beetje buiten adem. Ik heb besloten dat ze een mutant moet zijn, want ik heb die vrouw nog nooit horen hijgen, en dat is niet omdat ze niet haar best doet. Onze coach is absoluut een sadist. ‘Wat een lul,’ zegt ze.

Rooney ziet eruit als een levende barbie. Een typische meid uit Zuid-Californië met ellenlange benen, een stralende huid, lichte sproeten en glad platinablond haar in een staart. Nu ze van haar water staat te drinken, lijkt ze net een strandmodel in de zon. Ikzelf zie er eerder uit als Dorothea Omber die net te grazen is genomen door de centauren. Mijn pluizige haar ontploft haast uit

mijn staart, mijn wangen zijn donkerroze van de inspanning en mijn gespierde voetbaldijen trillen. Rooney en ik zijn compleet verschillend, zowel qua uiterlijk als qua persoonlijkheid. Misschien is dat ook wel waarom we zulke goede vriendinnen zijn.

‘Hij is zéker een lul,’ bevestig ik, ‘maar hij is wel de lul die heeft wat ik nodig heb: de aantekeningen van de afgelopen colleges en van de colleges die ik nog ga missen door onze uitwedstrijden straks.’

We joggen allebei naar het volgende deel van het veld om aan een *one touch*-oefening te beginnen. Ik ren eerst een stukje achteruit, waarna Rooney de bal de lucht in schopt en hem mijn kant op stuurt. Ik kop de bal terug, zij lanceert hem weer mijn kant op, en ik kop hem weer terug. Zo gaan we door totdat het straks haar beurt is.

Rooney speelt me de bal toe, en ik kop hem richting haar voeten. ‘Dus... als die gast jou de aantekeningen niet geeft, wat ga je dan doen?’

‘Ik weet niet wat ik dan ga doen. Dat is mijn probleem. Geen idee wat ik aan moet met een gast die me compleet negeert. Ik weet dat ik af en toe een beetje fel kan reageren, maar ik was gewoon beleefd, terwijl hij dat... niet was. Ik snap niet waarom. En ik heb die aantekeningen echt nodig.’

We wisselen van positie en ik til de bal in de lucht met mijn voet, waarna ik hem recht op Rooneys voorhoofd af lanceer.

‘Ik denk,’ zegt Rooney terwijl ze de bal kopt, ‘dat het probleem bij je professor ligt. Hij is volgens ons studentencontract verplicht om rekening te houden met je sportschema, en hij stelt zich wel erg vijandig op tegenover jou, iemand die student is en tegelijkertijd voetbalt. Als ik jou was, zou ik ons contract printen, tijdens het spreekuur binnenlopen en die lul eraan herinneren dat hij ethisch en wettelijk verplicht is om je te helpen tijdens je studie, terwijl jij meer geld en publiciteit binnenhaalt voor de school dan hij ooit heeft gedaan met zijn zielige academische publicaties.’

Ja, Rooney ziet er misschien uit als een barbie, maar dat koppie van haar is niet leeg. Op een dag wordt ze een geweldige advocaat.

‘Misschien. Maar hij is hard, Roo. Ik denk dat hij het me alleen maar lastiger zou maken als ik dat zou doen.’

Rooney fronst en kopt de bal weer naar me terug. ‘Oké, blijf dan gewoon netjes en vriendelijk terwijl je het contract laat zien. Doe wat je moet doen om volgende week te kunnen voetballen. We hebben je nodig. En om eerlijk te zijn, Willa, denk ik dat je ontploft als je niet speelt.’

Als de oefening afgelopen is, belandt de bal voor mijn voeten. Ik staar naar de bekende ronde vorm, een die ik al duizenden keren heb gezien, een zwart-witte bal op felgroen gras met mijn schoenen ernaast. Voetbal is de enige constante factor in mijn leven, terwijl de rest zo onvoorspelbaar is geweest. Ik leef voor deze sport, niet alleen omdat ik de beste wil zijn, maar ook omdat voetbal soms het enige is waardoor ik nog gemotiveerd blijf.

Rooney heeft gelijk. Ik mag de wedstrijd niet missen. Ik moet spelen. Er zit niets anders op dan mijn gevoelens opzijzetten zodat ik kan doen wat ik moet doen om dit vak te halen.

‘Kom op,’ zegt ze, en ze slaat een arm om mijn schouder. ‘Het is mijn beurt om te koken vanavond.’

Ik doe net alsof ik kokhals, waarop ze me een harde duw geeft en ik opzijwankel. ‘Geweldig. Ik kan wel een detox gebruiken.’

2

Willa

Afspeellijst: 'Might Not Like Me' – Brynn Elliott

Iedereen op de campus weet dat ik een heethoofd ben. Ik heb wat ruzietjes gehad op het voetbalveld en ook een keer in de cafetaria, toen een of andere chick Rooney er tijdens het eerste schooljaar van beschuldigde haar vriendje te hebben gestolen. Ik was al op de tafel geklommen om die leugenaar tegen de grond te werken met een *elbow drop* toen Rooney me godzijdank terugtrok aan mijn kraag, zodat ik niet van school getrap werd. Toch heb ik er een reputatie aan overgehouden die ik niet van me af kan schudden. Bijna iedereen is bang voor me of loopt in een wijde boog om me heen. Dat vind ik best.

Maar om eerlijk te zijn: al verdedig ik altijd de mensen van wie ik hou en ben ik best bereid tot wat duw- en trekwerk om de bal te krijgen op het veld, ik hou niet van móndelinge confrontaties. Ik geloof zelfs dat ik allergisch ben voor ruzies en moeilijke gesprekken. Elke keer als het zover komt, krijg ik uitslag.

Dat is waarom er nu jeukerige rode vlekken verschijnen op mijn nek en borst terwijl ik aan het bureau van professor MacCormack zit en hij mijn studentencontract leest.

‘Hmm.’ Hij slaat de laatste bladzijde om, legt de papieren weer op het bureau en schuift ze mijn kant op. ‘Luister, Sutter. Geloof het of niet, maar ik mag je wel. En ik respecteer je.’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Daar merk ik anders niets van.’

Mac grijnst weer en ik moet op mijn handen gaan zitten om dat lachje niet van zijn gezicht te slaan.

‘Ik geef je die voldoende niet zomaar. Jij hebt ervoor gekozen om te voetballen, en daarbij hoort de verantwoordelijkheid om je tijd goed in te plannen. Je hebt me niet van tevoren verteld dat je een aantal colleges zou missen of dat je mijn aantekeningen nodig had. Dat vertelde je pas op de dag van de eerste les die je miste, en de tweede keer zelfs pas achteraf. Daardoor krijg ik het idee dat dit vak geen prioriteit voor je is, en om eerlijk te zijn denk ik dat dat wel het geval moet zijn. Dit is een belangrijk vak als je iets in de richting van bedrijfsbeheer wilt doen.’

Ik schuif onrustig heen en weer in mijn stoel. Ik wist inderdaad wel dat ik colleges zou missen vanwege wedstrijden, maar het idee om hem dat van tevoren te vertellen was beangstigend. Ik had dan apart met hem moeten afspreken zodat ik om die tegemoetkomingen kon vragen. Dat voelde... nou, dat voelde ongemakkelijk aan. Zoals ik al zei hou ik niet van mondelinge confrontaties.

‘En ik krijg dus ook een beetje het idee,’ gaat hij verder, ‘dat je een van die sporters bent die denken dat ze geen opleiding nodig hebben en alleen maar doen wat er nodig is om te slagen. Maar zo werkt het niet bij mij in de klas.’

Ik open mijn mond om hem te vertellen dat dat oneerlijk is, dat ik het juist geweldig vind om alles te leren over bedrijfsbeheer, dat ik het oprecht goed wil doen in zijn vak en in mijn andere vakken, omdat ik weet dat ik niet eeuwig professioneel kan voetballen. Als ik ermee stop, hoop ik mijn bekendheid te gebruiken voor goede doelen, en ik wil er zeker van zijn dat ik dan alles in mijn eentje kan regelen. Ik zou hem dit allemaal moeten vertellen, maar er komt niets uit mijn mond. Mijn kaken klappen dicht en mijn maag keert zich om.

MacCormack buigt zich naar me toe met zijn ellebogen op het bureau. Hij draagt een sullige zwarte bril voor zijn oceaانبlaue ogen. Zijn bijna zwarte haar is op een stijlvolle manier warrig,